

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48
32270 Županja

Poslovni broj: P-12/2026-16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, Stalna služba u Županji, po sucu Tomislavu Juzbašiću kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Roberta Čaića iz Bošnjaka, Braće Radić 97, OIB: 82669187824, zastupanog po punomoćnici Hani Lukić Hob, odvjetnici iz Vinkovaca, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnici Anamariji Udiljak, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne, javne i usmene rasprave, održane 13. svibnja 2026., u nazočnosti tužitelja i njegove punomoćnice i zamjenika punomoćnika tuženika, te potom donesene i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 28. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba točke 12.3. Ugovora o kreditu broj 9013611331 od 19. svibnja 2008., zaključenog između tužitelja i tuženika pod nazivom "Završne odredbe" i koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtjeva u visini od 1,25% (jedan cijelih dvadesetpet posto) od iznosa kredita ...".

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Robertu Čaiću iz Bošnjaka, Braće Radić 97, OIB: 82669187824, isplati iznos od 162,38 EUR (sto šezdeset dva eura i trideset osam centi), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 28. svibnja 2008. do isplate, i to po kamatnoj stopi od petnaest posto godišnje za period od dospijeca do 31. srpnja 2008., zatim od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke važeće posljednjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023., po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena,

pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od petnaest dana.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Robertu Čaiću iz Bošnjaka, Braće Radić 97, OIB: 82669187824, nadoknadi parnični trošak u iznosu od 903,09 EUR (devetsto tri eura i devet centi) sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 28. svibnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od petnaest dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu daljnjeg potraživanog parničnog troška u iznosu od 303,09 EUR.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška u iznosu od 1.000,00 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je 19. svibnja 2008. sa tuženikom sklopio Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 9013611331 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 13.500,00 EUR, na rok otplate od sto dvadeset mjeseci.

1.1. Tužitelj je naveo da je Ugovor o kreditu sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju pripremljenom od strane tuženika, kao jače i dominantne ugovorne strane, te da tužitelj ni na koji način nije bio u mogućnosti utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama.

1.2. Tužitelj je nadalje naveo da se prema odredbi čl. 81.st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, dalje u tekstu: ZZP/03), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

1.3. Naveo je da je tuženik u Ugovor o kreditu ugradio odredbu pod točkom 12.3. istoga, kojom je određena naknada za obradu kredita u iznosu od 1,25% od iznosa kredita, koja se naplaćuje jednokratno, unaprijed. Naveo je da iz te odredbe nije vidljivo na što se ta naknada odnosi i od kojih se troškova sastoji, te zašto je određena baš u tom iznosu (postotku od iznosa kredita).

1.4. Tužitelj je naveo da se u pogledu te odredbe radi o jednostranoj odluci tuženika o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, te da tužitelj nije mogao utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe, kao i da tuženik prije zaključenja Ugovora o kreditu nije u cijelosti informirao tužitelja kao potrošača o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Naveo je da je takav način određivanja naknade potpuno netransparentan za tužitelja kao potrošača, i da je to prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je stoga takva ugovorna odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja, te da je posljedično tome ništetna.

1.5. Tužitelj je naveo da je temeljem nepoštene – ništetne ugovorne odredbe sadržane u točki 12.3. Ugovora o kreditu, o jednokratnoj naknadi za obradu kredita, tuženik odmah na dan plasiranja kredita 27. svibnja 2008. naplatio od tužitelja naknadu od 1,25 % od iznosa kredita, što je iznosilo 162,38 EUR (1.223,44 HRK).

1.6. Tužitelj je naveo da je na temelju odredbe čl. 323.st.1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05 i 41/08, dalje u tekstu ZOO), u slučaju ništetnosti ugovora ili pojedine ili pojedine ugovorne odredbe, svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno takve ugovorne odredbe.

1.7. Tužitelj stoga po osnovi odredbi čl. 1111. st.1., i čl. 1115. ZOO-a, potražuje od tuženika isplatu onog što je tuženik primio odnosno naplatio od tužitelja na temelju ništetne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, i što čini nepripadnu imovinsku korist tuženika, u iznosu od 162,38 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana plaćanja naknade, odnosno od 27. svibnja 2008., pa do isplate.

1.8. Tužitelj se pri tome poziva i na pravnu praksu sadržanu u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-673/2023 od 13. veljače 2024.

1.9. Tužitelj iz naprijed navedenih razloga predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba točke 12.3. Ugovora o kreditu, pod nazivom „Završne odredbe“, koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtjeva u visini od 1,25 % (jedan cijelih dvadesetpet posto) od iznosa kredita ...“; te obvezati tuženika da tužitelju isplati iznos od 162,38 EUR, sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 28. svibnja 2008. pa do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznom kamatom od dana donošenja presude pa do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev, s tim da je na pripremnom ročištu održanom 17. ožujka 2026. učinio nespornim visinu kondemnatornog tužbenog zahtjeva, odnosno činjenicu da je po osnovi Ugovora o kreditu od tužitelja 27. svibnja 2008. naplaćena ulazna naknada u iznosu od 162,58 EUR (1.223,44 kn).

2.1. Tuženik je prvenstveno istaknuo prigovor zastare tužiteljeve tražbine. Tuženik se pri tome poziva na presudu Suda Europske unije u predmetu C/2024/3564 od 25. travnja 2024. (GP i BG protiv Santander SA), te je naveo da je u istoj navedeno da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudsom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova, počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, s tim da Sud Europske unije daje ovlast prodavatelju da smije dokazivati da je potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena, prije donošenja presude kojom se utvrđuje njezina ništavost, uslijed čega se smatra da je zastara počela teći od toga dana. Tuženik po osnovi navedenog smatra da nema osnove za fiksiranje dospijeća i posljedično početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe; pa da je stoga, s obzirom da je Ugovor o kreditu zaključen 19. svibnja 2008., a ulazna naknada tužitelju naplaćena 27. svibnja 2008., nastupila zastara tužiteljeve tražbine.

2.2. Tuženik je naveo da osporava status potrošača tužitelja i smatra da tužitelj taj status nije dokazao.

2.3. Tuženik je nadalje naveo da je ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu bilo izrijekom dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Naveo je da je ZZP/03, propisivao pretpostavke valjanosti ugovora o potrošačkom zajmu, pa da je tako odredbama članaka 56., 59. i 61. ZZP/03, izrijekom propisano da se ugovorom o potrošačkom zajmu zajmodavac obvezuje potrošaču staviti na raspolaganje određeni iznos novca, a potrošač se obvezuje da mu plaća određenu kamatu i dobiveni iznos vrati u vrijeme i na način

utvrđen ugovorom. Naveo je da i Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (dalje u tekstu: "Pravilnik") propisuje vrste naknada koje vjerovnik zaračunava za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača, te da je odredbama članka 3. Pravilnika propisano sljedeće: „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Tuženik se pri tome poziva i na Direktivu 2008/48/EZ Europskoga Parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkom kreditu, te je naveo da ista propisuje da se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svih troškova, uključujući kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku. Tuženik stoga smatra da je ugovaranje naknade za pojedine troškove koje kreditnoj instituciji nastaju uslijed kreditiranja potrošača, bilo dopušteno i uređeno u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, te da je i nadalje dopušteno i uređeno nacionalnim i europskim zakonodavstvom, uz smanjenje opsega naknada koje se mogu ugovoriti. Tuženik je naveo da je iz izloženog razvidno da je u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, bilo dopušteno ugovoriti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, te da je intencija zakonodavca, kako je to vidljivo iz trenutno važećeg zakonodavstva, da posljedica u slučaju kršenja odredbi, s tim da tuženik smatra da do toga u ovom slučaju nije niti došlo, nije ništetnost već prekršajna odgovornost vjerovnika, ovdje tuženika.

2.4. Tuženik je u odgovoru na tužbu nadalje naveo da u skladu s odredbom čl. 84. ZZP/03, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Naveo je da je odredbom članka 12.3. Ugovora o kreditu jasno i nedvosmisleno ugovoreno da će ovdje tužitelj kao korisnik kredita platiti tuženiku fiksno određeni iznos u postotku, za određene protučinidbe. Naveo je da je službenik tuženika koji je radio na zaključivanju Ugovora o kreditu tužitelju jasno iskomunicirao predmetnu odredbu o naknadi i to tijekom pregovora oko ugovaranja Ugovora o kreditu, te da mu je isto pojašnjeno i prilikom sklapanja Ugovora o kreditu. Nadalje je naveo da se jednostavnim čitanjem predmetne ugovorne odredbe može shvatiti koje protučinidbe se plaćaju, što je jasno i iz samog naziva, te koji je njihov ekonomski doseg, jer je svaki prosječan potrošač sposoban izračunati postotak od ukupnog iznosa kredita. Tuženik je naveo da uzimajući u obzir sve gore navedeno, kao i činjenicu da su zaposlenici tuženika tužitelju tijekom pregovora ali i naknadno pojasnili na što se odnosi naknada za obradu kreditnog zahtjeva, a što je razvidno već i iz samog naziva naknade, da je nejasno kako je tužitelju i dalje navodno nepoznato koji troškovi se plaćanjem ulazne naknade podmiruju. Tuženik je naveo da je predmetna odredba jasna, uočljiva i razumljiva i da je omogućavala tužitelju da precizno odredi njene ekonomske posljedice, iz čega proizlazi da je ta odredba transparentna, te da nije dopušteno ocjenjivati je li takva odredba poštena.

2.5. Tuženik je naveo da i sukladno presudi Suda Europske unije u predmetu C-621/17, proizlazi da članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13, treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasna i razumljivo sastavljena, ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u

zamjenu za predmetne iznose. Tuženik dakle smatra da sukladno navedenoj presudi nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju, s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.

2.6. Tuženik je nadalje naveo da je nejasno u kojem dijelu i temeljem kojih kriterija je tužitelj ocijenio da je odredba točke 12.3. Ugovora o kreditu bila ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Naveo je da ako je ugovaranje naknade bilo izrijekom dopušteno i uređeno zakonom, a tužitelj je znao koja je visina i svrha plaćanja naknade i na takvu odredbu je pristao odnosno istu je svojom voljom ugovorio, da se tada postupanje tuženika ne može okarakterizirati kao postupanje suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

2.7. Tuženik je naveo da odredba točke 12.3. Ugovora o kreditu ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Naveo je da je nacionalnim zakonodavstvom izrijekom bilo predviđeno i dopušteno, odnosno uređeno ugovaranje predmetne naknade, te da je tužitelj znao koju će tuženik protučinidbu izvršiti za tu naknadu, jer mu je to pojašnjeno od strane službenika tuženika, te da je to jasno i iz samog naziva naknade, kao i pojašnjeno u općim uvjetima tuženika koje je tužitelj prihvatio, a naknada je ugovorena fiksno i nepromjenjivo. Naveo je da stoga u predmetnom ugovornom odnosu ne postoji element koji bi uzrokovao znatnu neravnotežu, polazeći prvenstveno od činjenice da je sam zakonodavac uredio ugovaranje naknade, a ista naknada ugovorena je sukladno zakonskim odredbama, kao i da je ugovaranje takve naknade na ime naknade za protučinidbu kreditne institucije, banke, uobičajeno već dugi niz godina.

2.8. Tuženik je naveo da sporna odredba Ugovora o kreditu zasigurno ne uzrokuje niti značajniju ekonomsku neravnotežu između ugovornih strana, budući da je riječ o postotku od 1,25 % od vrijednosti cjelokupnog predmeta ugovora.

2.9. U pogledu tužiteljevog potraživanja zatezne kamate, odnosno pozivanja na odredbu čl. 1115. ZOO-a, tuženik je naveo da tužitelj ima pravo potraživati kamatu od dana navodnog stjecanja tek ako dokaže da je tuženik nepošten stjecatelj.

2.10. Tuženik je prigovorio i naznačenoj vrijednosti predmeta spora, navodeći da smatra da sud prilikom utvrđenja vrijednosti predmeta spora treba uzeti u obzir samo iznos kondemnatornog tužbenog zahtjeva radi isplate, a koji u predmetnom slučaju iznosi 162,38 EUR.

2.11. Tuženik je u odgovoru na tužbu zaključno naveo da iz naprijed navedenih razloga predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti, te da tužitelja obveže na naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Tužitelj se u podnesku od 9. ožujka 2026. očitovao na tuženikove navode iz odgovora na tužbu, navodeći da su isti neosnovani, te suprotni brojnim sudskim odlukama, a posebno odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Ustavnog suda Republike Hrvatske i Suda Europske unije.

3.1. Tužitelj je naveo da se o spornoj odredbi Ugovora o kreditu prilikom zaključivanja istog nije pojedinačno pregovaralo, već da se radi o jednostranoj odluci tuženika, te da se prema stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, koje se temelji na odredbama Zakona o zaštiti potrošača, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje veliku neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

3.2. Tužitelj se glede ništetnosti ugovorene naknade za obradu kredita poziva na odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudama tog suda poslovni broj: Rev-673/2023. od 13. veljače 2024., Revd-1601/2024. od 30. travnja 2024., i Rev-1051/2023 od 3. travnja 2024. Također se poziva i na odluke Ustavnog suda Republike

Hrvatske u predmetima poslovni broj U-III-3202/2023 od 13. lipnja 2024. i U-3204/2023. od 14. lipnja 2024. u kojima su odbijene ustavne tužbe Zagrebačke banke d.d., kao i na odluku i rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske u predmetu poslovni broj U-III-5003/2022 od 4. lipnja 2024., gdje je u obrazloženju na stranici trećoj iste, navedeno sljedeće: "sve se u ugovornim odnosima radi temeljem Odluke banke, znači jednostrano, odlukom i to kako promjenom kamatne stope, tako i visina naknade prilikom prijevremene otplate kredita i to u vrijeme vraćanja kredita po Tarifi o naknadi banke, ... ", te nadalje: "Sud je nedvojbeno utvrdio da u ugovoru tuženik - banka nije navela osnovne ekonomske čimbenike koji bi izravno ili neizravno utjecali na određivanje visine naknade ... , pa je takva odredba ugovora neodređena, protivna i načelu savjesnosti i poštenja, jer je očigledno prouzročila neravnoправnost u pravima i obvezama strana na štetu korisnika kredita, kako je to i propisano odredbom čl. 296 ZOO-a, da je ništetna odredba općih uvjeta ugovora..."

3.3. Tužitelj je naveo da je Ustavni sud Republike Hrvatske potvrdio i stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske da utvrđenjem ništetnosti, potrošač (tužitelj) ima pravo na obeštećenje i nije u zastari potraživanja, te da mu zastarni rok počinje teći tek od pravomoćnog utvrđenja ništetnosti.

3.4. Tužitelj smatra da izneseni navodi i obrazloženja proizlaze i iz presuda Suda Europske unije, u predmetima poslovni broj: C-224/10 i C-259/19.

3.5. Tužitelj se očitovao i na tuženikov prigovor glede naznačene vrijednosti predmeta spora, te je naveo da tuženik neosnovano smatra da se vrijednost predmeta spora treba računati samo po novčanoj vrijednosti kondemnatornog tužbenog zahtjeva. Naveo je da se glavni zahtjev u predmetnoj tužbi odnosi na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe točke 12.3. Ugovora o kreditu, te da će se predloženi dokazi izvoditi kako u pogledu deklaratornog tužbenog zahtjeva tako i u pogledu kondemnatornog tužbenog zahtjeva. Naveo je da se prema odredbi čl. 35. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje u tekstu: ZPP), kao mjerodavna vrijednost predmeta spora uzima u obzir vrijednost glavnog zahtjeva, a prema odredbi čl. 37. st. 1. ZPP-a, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva. Tužitelj je naveo da vrijednost deklaratornog tužbenog zahtjeva u skladu s odredbama čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18 i 51/23, dalje u tekstu: ZSP), iznosi 1.327,23 EUR, dok vrijednost kondemnatornog tužbenog zahtjeva iznosi 162,38 EUR, što čini ukupnu vrijednost predmetnog spora u iznosu od 1.489,61 EUR. Tužitelj se pri tome pozvao i na sudsku praksu glede utvrđivanja vrijednosti predmeta spora u istovjetnim slučajevima, koja je izražena u odlukama Županijskog suda u Splitu, poslovni broj GŽ-2796/2024 od 19. ožujka 2025. i Županijskog suda u Rijeci, poslovni broj GŽ-768/2024 od 10. travnja 2025.

4. U predmetnom postupku provedeni su slijedeći dokazi: uvidom u Ugovora o kreditu, uvidom u zahtjev za dostavu dokumentacije i potvrde o naplati i iznosu naknade, uvidom u potvrdu tuženika o naplati i visini naknade, od 27. studenog 2025., uvidom u presudu Suda Europske unije poslovni broj C/2024/3564, te saslušanjem tužitelja.

4.1. Tužitelj je na pripremnom ročištu održanom 17. ožujka 2026. naveo da s obzirom da tuženik ne osporava visinu kondemnatornog tužbenog zahtjeva, odustaje od prijedloga kojeg je naveo u tužbi - za provođenjem dokaza u vidu financijsko-knjigovodstvenog vještačenja radi utvrđivanja okolnosti visine kondemnatornog tužbenog zahtjeva. Radi navedenog, taj dokaz nije proveden.

5. Na temelju provedenih dokaza, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a, ocjena je suda da je tužiteljev tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Među strankama u predmetnom postupku nije sporno da su tužitelj i tuženik zaključili Ugovor o kreditu, temeljem kojeg ugovora je tužitelju kao korisniku kredita odobren nenamjenski kredit u iznosu od 13.500,00 EUR, sa rokom otplate od 120 mjeseci. Nije sporno je da je tužitelj kao korisnik kredita na temelju odredbe točke 12.3. Ugovora o kreditu bio obvezan platiti tuženiku naknadu prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtjeva u visini od 1,25 % (jedan cijelih dvadesetpet posto) od iznosa kredita; te nije sporno da je tuženik tu naknadu naplatio od tužitelja, 27. svibnja 2008., u iznosu od 162,38 EUR (1.223,44 kn). Među strankama dakle nije sporna niti visina kondemnatornog tužbenog zahtjeva.

7. Među strankama je u predmetnom postupku sporno je li ništetna i bez pravnog učinka te nepoštena ugovorna odredba točke 12.3. Ugovora o kreditu, zaključenog između tužitelja i tuženika, koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtjeva u visini od 1,25 % (jedan cijelih dvadesetpet posto) od iznosa kredita", te je sporno ima li tužitelj pravo na povrat iznosa od 162,38 EUR koji mu je naplaćen po osnovi naprijed navedene ugovorne odredbe. Sporno je i je li prilikom zaključenja Ugovora o kreditu, odnosno naprijed navedene ugovorne odredbe, postojala neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja, sporno je ima li tužitelj status potrošača u pogledu Ugovora o kreditu, sporan je tijek potraživanja zakonske zatezne kamate u pogledu kondemnatornog tužbenog zahtjeva tražbine, sporno je li nastupila zastara tužiteljeve predmetne tražbine, te je sporna i vrijednost predmeta spora koju je naznačio tužitelj.

8. Sud je u skladu s odredbama čl. 37. st. 1. ZPP-a i čl. 19. ZSP-a, prihvatio vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u iznosu od 1.489,61 EUR, iz razloga što se tužba sastoji od dva tužbena zahtjeva, i to deklaratornog tužbenog zahtjeva za koji se prihvaća da vrijednost predmeta istoga iznosi 1.327,23 EUR, te kondemnatornog tužbenog zahtjeva u iznosu od 162,38 EUR, što zbrojeno iznosi 1.489,61 EUR. O takvom načinu računanja vrijednosti predmeta spora postoji i identična sudska praksa izražena primjerice u pravomoćnoj presudi Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. br. 54 P-1541/2023-12 od 22. veljače 2024. koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Rijeci posl. br. GŽ-768/2024-3 od 10. travnja 2025.

9. Tuženikov prigovor zastare predmetne tražbine nije osnovan. Naime, odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a prema pravnom shvaćanju izraženom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanoj 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2), zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da se odluka suda u pogledu predmetne tužbe odnosi na deklaratorni tužbeni zahtjev u pogledu utvrđenja ništetnosti odredbe točke 12.3. Ugovora o kreditu, te kondemnatorni tužbeni zahtjev koji kao posljedica proizlazi iz utvrđenja ništetnosti naprijed navedene ugovorne odredbe; glede predmetne tužbe nije niti počeo teći zastarni rok, odnosno nije po osnovi zastare prestalo pravo tužitelja iz predmetnih tužbenih zahtjeva.

10. U odnosu na spornu činjenicu pitanja ništetnosti odredbe točke 12.3. Ugovora o kreditu, sud je primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne

novine" broj: 79/07 i 125/07, dalje u tekstu: ZZP/07), koji zakon je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (19. svibnja 2008.).

10.1. Odredbom čl. 96. st. 1. ZZP/07-a, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom čl. 96. st. 2. ZZP/07-a, propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 96. st. 3. ZZP/07-a, propisano je da ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Odredbom čl. 96. st. 4. ZZP/07-a, propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10.2. Odredbom čl. 98. ZZP/07-a, propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

10.3. Odredbom čl. 102. st. 1. ZZP/07-a, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a odredbom čl. 102. st. 2. ZZP/07-a, propisano je da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

11. Vijeća Europskih zajednica donijelo je 5. travnja 1993. Direktivu 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva), čija je svrha uskladiti zakone i druge propise država članica koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača (čl. 1. Direktive).

11.1. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Odredbom čl. 3. st. 2. Direktive propisano je da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Činjenica da se o određenim aspektima neke odredbe ili o nekoj određenoj odredbi pregovaralo ne isključuje primjenu ovog članka na ostatak ugovora ako opća ocjena ugovora ukazuje na to da se ipak radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. Kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo, teret dokaza je na njemu. Odredbom čl. 6. st. 1. Direktive propisano je da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba. U pogledu navedenog, svoje stajalište izrazio je i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/1998 do C-244/1998.

12. Tužitelj je prilikom provođenja dokaza njegovim saslušanjem na ročištu za glavnu raspravu održanom 13. svibnja 2025. iskazao da je sa tuženikom tijekom 2008.

zaključio Ugovor o kreditu, koji mu je bio potrebit radi ishođenja novčanih sredstava za adaptaciju obiteljske kuće. Iskazao je da je glede ishođenja predmetnog kredita došao u poslovnicu tuženika u Županji, te da je tamo djelatniku banke rekao kakav kredit mu treba, i da mu je odgovoreno da ga bez problema može dobiti s obzirom na primanja koja je imao po osnovi radnog odnosa. Iskazao je da se više ne sjeća sa kojim djelatnikom banke je dogovarao kredit, no da je već kad je došao taj prvi put, sa djelatnikom banke dogovoreno sve što je potrebno za kredit, te da mu je rečeno da dođe za par dana kada mu je bio pripremljen Ugovor o kreditu, koji je potom potpisao u banci, te da mu je potom i isplaćen kredit. Iskazao je da mu prilikom dogovaranja kredita nije od strane ikoga iz banke spominjana naknada za odobrenje i obradu kredita, te da nije niti primijetio da mu je ta naknada naplaćena. Iskazao je da se ne sjeća da li je Ugovor o kreditu nosio na ovjeru kod javnog bilježnika, ali da ako i jeste, da mu u svakom slučaju niti od strane javnog bilježnika nije spominjana ta naknada, jer da jeste, da bi se toga zasigurno sjećao.

12.1. Tužitelj je na daljnji upit iskazao da nema stručnih znanja iz ekonomije, te da prilikom zaključivanja Ugovora o kreditu nije sa bankom mogao pregovarati o pojedinim odredbama istoga, osim o iznosu kredita i roku otplate, pa da tako nije mogao niti pregovarati o odredbi o naknadi za odobrenje i obradu kredita, a o kojoj naknadi kao što je ranije iskazao, nije niti imao saznanje da je tu naknadu dužan platiti. Iskazao je da je on vršio otplatu predmetnog kredita, te da je u vrijeme otplate kredita živio u kućanstvu sa članovima obitelji, suprugom i sinom, i da nitko od njih nije obrtnik, trgovac ili vlasnik obiteljskog poljoprivrednog gospodarstva.

12.2. Nadalje je iskazao da mu prilikom sklapanja Ugovora o kreditu od strane djelatnika banke nije pročitana i pojašnjen predmetni ugovor, već da mu je samo predložen da ga on sam pročita. Na daljnji upit je iskazao da nije tražio od djelatnika banke pojašnjenje pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako niti odredbe o naknadi za odobravanje i obradu kredita, iz razloga što tu odredbu nije niti primijetio, već da je samo prilikom čitanja Ugovora o kreditu obratio pažnju na ono što mu je bilo najbitnije, a to je iznos kredita, valuta kredita i rok otplate.

12.3. Na daljnji upit je iskazao da nije on zasebno platio naknadu za odobravanje i obradu kredita, već da mu je ta naknada naplaćena od strane banke prilikom ishođenja odnosno isplate kredita, te da nije niti primijetio da mu je ta naknada naplaćena. Nadalje je iskazao da s obzirom da nije niti znao da mu je prilikom isplate kredita naplaćena predmetna naknada, iz tog razloga u vrijeme kada mu je ta naknada naplaćena, nije se niti obraćao banci u svezi sa traženjem pojašnjenja ili eventualnog povrata te naknade. Iskazao je da je za naplatu te naknade saznao prije podnošenja predmetne tužbe i to od odvjetnika.

12.4. Na daljnji upit tuženika da li je putem medija ili na drugi način saznao za presude koje su donesene protiv banaka i koje su postale pravomoćne 2018., a kojima je utvrđeno da su u spornom razdoblju ugovarane nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u švicarskom franku i o promjenjivoj kamatnoj stopi, tužitelj je iskazao da je u vezi toga nešto čuo u medijima, ali ništa detaljnije, te da nema ikakvih većih saznanja u vezi toga.

13. Iskaz tužitelja je po ocjeni ovog suda bio uvjerljiv i iskren, bez uočenih elemenata neodlučnosti ili kontradiktornosti, te mu sud stoga u cijelosti poklanja vjeru.

13.1. Iz iskaza tužitelja, proizlazi utvrđenje suda da tužitelj prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije imao priliku i mogućnost pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi točke 12.3. Ugovora o kreditu, jer se radilo o odredbi koja je bila unaprijed formulirana od strane tuženika, te da stoga tužitelj nije imao mogućnost niti utjecati na njezin sadržaj, niti je bio svjestan postojanja i značenja te ugovorne odredbe.

14. Odredbom čl. 295. st. 1. ZOO-a, propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva. Odredbom čl. 295. st. 2. ZOO-a, propisano je da opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

15. Na temelju iskaza tužitelja i uvida u Ugovor o kreditu, a napose njegovu odredbu točke 12.3., ocjena je suda da je odredba točke 12.3. Ugovora o kreditu bila unaprijed formulirana od strane tuženika kao sastavni dio standardnog ugovora o nenamjenskom kreditu, odnosno da je činila dio općih uvjeta ugovora sadržanih u formalnom (tipskom) Ugovoru o kreditu; te da zbog toga tužitelj nije imao utjecaj na njezin sadržaj.

16. Pri tome valja navesti da tuženik, na kojemu je na temelju odredbe čl. 96. st. 4. ZZP/07-a, teret dokaza o istome, nije dokazao da se o spornoj odredbi točke 12.3. Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem prilikom zaključivanja Ugovora o kreditu.

17. S obzirom da se po utvrđenju suda o spornoj odredbi točke 12.3. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, te da tužitelj nije imao mogućnost utjecaja na njezin sadržaj, kao i da je od tužitelja po osnovi iste nesporno naplaćena naknada s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtjeva u visini od 1,25 % od iznosa kredita; odnosno u iznosu od 162,38 EUR (1.223,44 kn), 27. svibnja 2008.; ocjena je suda da je sporna ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Tužitelj pri tome nedvojbeno ima status potrošača, budući da se Ugovor o kreditu odnosio na nenamjenski ugovor, po osnovi kojeg je tužitelj, koji nije obrtnik, trgovac ili vlasnik obiteljskog poljoprivrednog gospodarstva, ishodio kreditna sredstva koja su mu bila potrebna za adaptaciju obiteljske kuće, u kojoj je u vrijeme ishođenja kredita živio sa suprugom i sinom.

18. Sporna odredba točka 12.3. Ugovora o kreditu se stoga na temelju odredbe čl. 96. st. 1. ZZP/07-a, smatra nepoštenom, te je kao takva na temelju odredbe čl. 102. st. 1. ZZP/07-a ništetna.

19. Odredbom čl. 323. st. 1. ZOO-a, propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili se narav onog što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

19.1. Odredbom čl. 1111. st. 1. ZOO-a, propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakona, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Odredbom čl. 1111. st. 2. ZOO-a propisano je da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Odredbom čl. 1111. st. 3. ZOO-a propisano je da obveza vraćanja, odnosno naknade vrijednosti nastaje i kad nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

20. S obzirom da je tijekom postupka utvrđeno da je sporna odredba točke 12.3. Ugovora o kreditu ništetna, tuženik je na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužan tužitelju vratiti novčani iznos od 162,38 EUR (protuvrijednost iznosa od 1.223,44 kn), koji je primio odnosno naplatio od tužitelja na temelju odredbe točke 12.3. Ugovora o kreditu.

21. Tuženik je u skladu s odredbama čl. 29. st. 1. i st. 2. ZOO-a, dužan tužitelju naknaditi i potraživanu zateznu kamatu, koja po osnovi odredbe čl. 1115. ZOO-a teče od dana kada je od tužitelja naplaćena sporna naknada i kada je tuženik kao nepošteni stjecatelj stekao naplaćeni iznos naknade (162,38 EUR), odnosno kako to tužitelj potražuje od 28. svibnja 2008., pa do isplate.

22. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te je sukladna vrijednosti predmeta spora i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužitelju je tako priznat potraživani trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 903,09 EUR, a koji se odnosi na slijedeće radnje: za pribavu potvrde tuženika o iznosu naplaćene naknade iz točke 12.3. Ugovora o kreditu (zahtjev banci za dostavu dokumentacije od 17. studenog 2025.) u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 36.3. i Tbr. 54. OT-a), za sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7.1. i Tbr. 54. OT-a), za sastav obrazloženog podneska od 9. ožujka 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8.1. i Tbr. 54. OT-a), za zastupanje zamjenika tužiteljevog punomoćnika na pripremnom ročištu održanom 17. ožujka 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na ročištu za glavnu raspravu održanom 13. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), te za trošak sudske pristojbe na tužbu i sudske pristojbe na presudu, u ukupnom iznosu od 53,09 EUR.

22.1. Tužitelju je na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, na dosuđeni parnični trošak dosuđena i potraživana zatezna kamata, koja teče od dana donošenja odluke o trošku (28. svibnja 2026.) pa do isplate.

23. Zahtjev tužitelja za naknadu troška pribave potvrde tuženika o iznosu naplaćene naknade iz točke 12.3. Ugovora o kreditu (zahtjev banci za dostavu dokumentacije od 17. studenog 2025.) preko tužitelju po toj osnovi određenog iznosa od 50,00 EUR, odnosno u daljnjem potraživanom iznosu od 50,00 EUR, odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbama Tbr. 36.3. i Tbr. 54. OT-a. Zahtjev tužitelja za naknadu troška sastava podneska od 13. travnja 2026., u iznosu od 200,00 EUR, odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbama čl. 155. st. 1. i st. 2. ZPP-a, iz razloga što po ocjeni suda podnošenje tog podneska nije bilo potrebno za vođenje predmetnog postupka, jer je tužitelj sadržaj istoga mogao iznijeti u tužbi, te na pripremnom ročištu. Tužitelju također glede podneska od 13. travnja 2026. nije po osnovi odredbi čl. 299.a ZPP-a, dobio poziv suda da se u određenom roku pisano očituje na navode protivne strane, te tužitelj u svezi navedenog podneska nije niti dobio odobrenje za podnošenje očitovanja sadržanog u istom.

23.1. Zahtjev tužitelja za naknadu troška sudske pristojbe na tužbu i sudske pristojbe na presudu preko tužitelju po toj osnovi određenog iznosa od ukupno 53,09 EUR, odnosno u daljnjem potraživanom iznosu od 53,09 EUR, odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbama čl. 7. st. 1. i st. 2. ZSP-a.

24. Zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.000,00 EUR, odbijen je kao neosnovan u cijelosti, u skladu s odredbom čl. 154. st. 1. ZPP-a, iz razloga što je tuženik u cijelosti izgubio parnicu.

25. Radi izloženog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Županji 28. svibnja 2026.

Sudac
Tomislav Juzbašić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana. Žalba se podnosi ovome sudu u pisanom obliku, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:

1. Tužitelj po punomoćnici Hani Lukić Hob, odvjetnici iz Vinkovaca.
2. Tuženik po punomoćnici Anamariji Udiljak, odvjetnici iz Zagreba.

Broj zapisa: **9-30888-b80f3**

Kontrolni broj: **0953c-f7c77-a1b58**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.